

مهاجرت علمای تهران به ری، معروف به مهاجرت صغری (1323ق)

در اثر فراگیر شدن ظلم و فساد و فقر و قحطی، در اواخر سلطنت مظفرالدین شاه قاجار، علما که از وضع موجود به شدت رنج می‌بردند، جهت اصلاح اوضاع و فشار به دولت...

در اثر فراگیر شدن ظلم و فساد و فقر و قحطی، در اواخر سلطنت مظفرالدین شاه قاجار، علما که از وضع موجود به شدت رنج می‌بردند، جهت اصلاح اوضاع و فشار به دولت، تصمیم به مهاجرت از تهران به حرم حضرت عبدالعظیم حسنی علیه السلام در شهر ری گرفتند. این سفر که در ۲۲ آذرماه ۱۲۸۴ ش برابر با شانزدهم شوال سال ۱۳۲۳ هجری قمری صورت گرفت، به مهاجرت صغری شهرت یافت و در ابتدا شامل دو هزار نفر بود. پس از چند روز، به تعداد متحصنین افزوده گشت و از ده هزار تن فراتر رفت. وعاظ و خطبای دائماً بر منبر رفته و از استبداد حکومت عین الدوله صدراعظم وقت، سخن می‌گفتند و خواستار تشکیل عدالت‌خانه می‌شدند. مظفرالدین شاه با مشاهده وخامت اوضاع، درصدد حل قضیه برآمد. شاه قاجار سرانجام با خواسته آنان که تأسیس عدالت‌خانه در کلیه شهرهای ایران، اجرای قوانین اسلام در سراسر کشور، عزل موسیو نوژ رئیس بلژیکی گمرک ایران و نیز عزل علاءالدوله حاکم ظالم تهران، موافقت نمود. این تحصن سرانجام در ۲۲ دی ۱۲۸۴ ش به پایان رسید و با ادامه مبارزه توسط علما و مردم، مظفرالدین شاه مجبور شد فرمان مشروطه را در چهاردهم مردادماه ۱۲۸۵ ش امضا کند.